Серед згарків свічок та вечірніх молитв,
Серед різних трофеїв, солдатських байок
Жили діти книжкові, не знаючи битв,
Нудячись від перших дитячих поразок.

Дітям завжди невладний
Їх дитячий день і час —
Тому ми бились відважно,
І до смертних образ.

Матері нам латали
Штани та сорочки,
А ми книжки ковтали
До останньої строчки.

Прилипало волосся до наших лобів,
Серце наше німіло від красивих фраз,
І п'янив наші голови дух боротьби,
З сторінок заяложених сходив на нас.

Намагались збагнути —
Ми, що воєн не знали,
Не плекали салюти
І фортеці не брали.

Таїну слів "наказ",
Та радість кордонів,
Сенс атаки та грязь
Бліндажів та окопів.

А в киплячих котлах тих боїв або смут
Скільки вражень для наших маленьких мозків!
Ми на зрадників роль, боягузів, іуд
Відбирали в дитинстві своїх ворогів.

І злодійським слідам
Не давали застигти.
Найчудовіших дам
Обіцяли любити.

Друзів щоб заспокоїть,
Які вірять в тебе,
Ми на ролі героїв
Обирали себе.

Довго в мріях не можна перебувати:
Вік короткий гульні — одне лихо навкруг!
Спробуй мертві застиглі долоні розжати,
Або зброю підняти, що випала з рук.

Тим мечем вбий одну
Чужу зброю потому, —
Й зрозумієш ціну, —
Що почому, почому.

Розберись — ти байбак,
Боягузу — рідня
І попробуй на смак,
Яка є боротьба.

Якщо поруч впаде твій поранений брат,
І ти будеш картати постійно себе,
Він зустрів свою смерть як солдат,
І жаліти, що вбили його — не тебе.

Зрозумій, що пізнав,
Відділив, відшукав
За оскалом забрал, —
Бо це смерті оскал! —

Зло й брехня — подивись,
Їх обличчя — брутальні,
І позаду завжди —
Труни й крик вороння.

Якщо батьківський меч тобі служить без втоми,
І сльози солоні на свій вус намотав,
Якщо в страшнім бою відчув — що почому, —
Ти в дитинстві належні книжки прочитав!

Якщо м'ясо з ножа
Ти не їв, чи з шампура,
Себе "крайнім" вважав
І беріг свою шкуру,

В боротьбу не вступав
Із підлотою світу усього —
Ти життя не пізнав,
Був йому ні до чого!

© Микола Попов. Переклад, 2009